

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lutego 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesław Pędziwiatr
Sędziowie:	SSA Witold Franckiewicz SSA Ryszard Ponikowski (spr.)
Protokolant:	Anna Turek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej del. Prok. Apel. Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2012 r.

rozpoznał sprawę **J. K. (1)**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 91 § 1 k.k., art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 270 § 1 k.k.,

M. K.

oskarżonego z art. 204 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 263 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 18 lipca 2011 r. sygn. akt III K 216/07

I. uchyla orzeczenie zawarte w pkt. 8 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i w tej części postępowanie karne w stosunku do oskarżonego J. K. (1) na podstawie art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umarza, stwierdzając, że koszty postępowania w tej części ponosi Skarb Państwa, a jednocześnie stwierdzając, że utraciła moc kara łączna wymierzona oskarżonemu J. K. (1) w punkcie 22 zaskarżonego wyroku;

II. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu J. K. (1) w pkt 6 i 7 zaskarżonego wyroku i wymierza mu kary łączne 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych J. K. (1) i M. K. utrzymuje w mocy;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet kary pozbawienia wolności wyżej wymierzonej oskarżonemu J. K. (1) w pkt. II niniejszego wyroku, zalicza okres jego zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania od dnia 18 stycznia 2007r. do dnia 10 kwietnia 2007r.;

V. zasądza od oskarżonych J. K. (1) i M. K. koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza J. K. (1) opłatę w kwocie 1.100 złotych za obie instancje oraz M. K. w kwocie 2980 złotych za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 lipca 2011 r. sygn. akt III K 216/07 Sąd Okręgowy w Opolu po rozpoznaniu sprawy

1. D. R. s. H. i J. zd. B., ur. (...)r. w O.

oskarżonego o to, że:

I. w lecie 2005 roku, w O. działając z zamiarem uprawiania handlu ludźmi, usiłował przejąć od nieustalonego mężczyzny dwie nieustalone kobiety w celu ich wykorzystania w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Niemiec, za co zapłacił kwotę około 1800 zł, jednak do przejęcia nie doszło z uwagi na to, iż sprzedający pozorował ofertę sprzedaży kobiet w celu wyłudzenia zapłaty,

tj. o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 253 § 1 kk

II. w lecie 2005 r. w O., działając z góry powziętym zamiarem uprawiania handlu ludźmi, wspólnie i w porozumieniu z E. J., usiłował przejąć od J. K. (1) i T. C. dwie nieustalone kobiety, które miały być wykorzystane w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Niemiec, w ten sposób, że zapłacił za nie wymienionym kwotę 2.000 zł, jednak do przejęcia nie doszło z uwagi na to, iż J. K. (1) i T. C. pozorowali ofertę sprzedaży kobiet w celu wyłudzenia zapłaty,

tj. o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 253 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

III. na przełomie lipca i sierpnia 2005 r., w O. oraz K. na terytorium Niemiec, działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z E. J., uprawiał handel ludźmi w ten sposób, że po uprzednim zwabieniu ofertą pomocy w znalezieniu pracy w Niemczech, przekazał E. M. (1), B. M. oraz L. P. trzem nieustalonym mężczyznom o imionach: J., M. i N., w celu ich wykorzystania w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Szwajcarii, otrzymując w zamian pieniądze w kwocie 50 euro,

tj. o czyn z art. 253 § 1 kk i art. 204§4 kk w zw. z art. 11§2 kk i art. 12 kk

IV. we wrześniu 2005 r., w K. i O., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z T. C. i J. K. (1) oraz B. M. i E. M. (1) co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, poprzez wprowadzenie w błąd trzech nieustalonych mężczyzn w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się z umowy, zaoferował im przekazanie do pracy w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Niemiec B. M. i E. M. (1), które pozorowały zamiar dobrowolnego wyjazdu do Niemiec w celu uprawiania prostytucji i po transakcji miały uciec, a następnie pobierając od owych mężczyzn zapłatę w kwocie 3600 zł (1000 euro), po czym przekazane kobiety uciekły, doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

V. w 2005 roku, w O., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z T. C., wywołując przekonanie u J. G., iż posiada w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w O. takie wpływy, które ułatwią mu zdanie egzaminu i odzyskanie prawa jazdy, wpływów takich nie posiadając, podjął się pośrednictwa w załatwieniu zdania egzaminu na prawo jazdy w zamian za korzyść majątkową w kwocie 1200 zł., przez co wprowadził w błąd J. G. i przyjmując od niego

wymienioną kwotę oraz nie realizując danej obietnicy, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym działanie J. G. również wypełniło znamiona przestępstwa,

tj. o czyn art. 286 § 1 kk i art. 230 § 1 kk w zw. z 11 § 2 kk i art. 12 kk

VI. w lecie 2006 roku w O. i W. pomógł nie ustalonemu obywatelowi Ukrainy współdziałającemu z V. L. w uzyskaniu sfałszowanego paszportu w ten sposób, że wskazał drogę jego uzyskania i skontaktował ich z osobą, która dostarczyła V. L. podrobiony paszport,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. art. 270 § 1 kk

2. J. K. (1) s. (...) zd. M., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

VII. w lipcu 2005 r. w O., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z T. C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd D. R. i E. J. w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się z umowy, zaferował im przekazanie dwóch nieustalonych kobiet do pracy w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Niemiec, pobierając zaliczkę w kwocie 2000 zł. i następnie nie przekazując kobiet, doprowadził D. R. i E. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym działanie D. R. i E. J. również wypełniało znamiona przestępstwa,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

VIII. we wrześniu 2005 r., w K. i O., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. R. i T. C. oraz B. M. i E. M. (1) co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, poprzez wprowadzenie w błąd trzech nieustalonych mężczyzn w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania z umowy, zaferował im przekazanie do pracy w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Niemiec, B. M. i E. M. (1), które pozorowały zamiar dobrowolnego wyjazdu do Niemiec w celu uprawiania prostytucji i po transakcji miały uciec, a następnie pobierając od owych mężczyzn zapłatę w kwocie 3600 zł. (1000 euro), po czym przekazane kobiety uciekły, doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

tj. o czyn art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

IX. w miesiącach letnich 2005 r. w O., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z T. C. i M. K., poprzez wynajmowanie mieszkania a następnie podnajmowanie go B. M. i E. M. (1) w celu uprawiania przez nie prostytucji, ułatwiał uprawianie tego procederu przez wymienione kobiety i czerpał z niego korzyści majątkowe w ten sposób, że za korzystanie z mieszkania, od B. M. przez okres trzech tygodni oraz od E. M. (1) przez okres miesiąca, pobierał opłatę w wysokości 50 zł za dzień,

tj. czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

X. w marcu 2002 roku, w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczną podrabiając, sfałszował Polisę Ubezpieczeniową Odpowiedzialności Cywilnej o nr (...) Towarzystwa (...), wystawioną na pojazd mechaniczny marki BMW 520i o nr rejestracyjnym (...) (...), za okres od 20.03.2003 roku od 19.03.2003 roku, na nazwisko M. N.,

tj. o czyn z art. 270 § 1 kk

3. E. J. s. J. i J. z d. C., urodzonego (...)w T.

oskarżonego o to, że:

XI. w lecie w lecie 2005 r. w O., działając z góry powziętym zamiarem uprawiania handlu ludźmi, wspólnie i w porozumieniu z D. R., usiłował przejąć od J. K. (1) i T. C. dwie nieustalone kobiety, które miały być wykorzystane w

charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Niemiec, w ten sposób, że zapłacił za nie wymienionym kwotę 2.000 zł, jednak do przejęcia nie doszło z uwagi na to, iż J. K. (1) i T. C. pozorowali ofertę sprzedaży kobiet w celu wyłudzenia zapłaty,

tj. o czyn z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 253 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XII. na przełomie lipca i sierpnia 2005 r., w O. oraz K. na terytorium Niemiec, działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z D. R., uprawiał handel ludźmi w ten sposób, że po uprzednim zwabieniu ofertą pomocy w znalezieniu pracy w Niemczech, przekazał E. M. (1), B. M. oraz L. P. trzem nieustalonym mężczyznom o imionach: J., M., i N., w celu ich wykorzystania w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Szwajcarii, otrzymując w zamian pieniądze w kwocie 50 euro,

tj. o czyn z art. 253 § 1 kk i art. 204§4 kk w zw. art. 11§2 kk i art. 12 kk

XIII. w czerwcu 2006 roku, w O., W. oraz na terytorium Niemiec, działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z innym nie objętymi aktem oskarżenia osobami, oferując pomoc w znalezieniu pracy, zwabił E. H. do wyjazdu do Niemiec, w celu uprawiania prostytucji, gdzie trafiła do agencji towarzyskiej w K.,

tj. o czyn z art. 204 § 4 kk w zw. art. 12 kk

4. T. C. s. J. i W. zd. M., ur. (...)w O.

oskarżonego o to, że

XIV. w lipcu 2005 r. w O., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd D. R. i E. J. w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się z umowy, zaoferował im przekazanie dwóch nieustalonych kobiet do pracy w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Niemiec, pobierając zaliczkę w kwocie 2000 zł i następnie nie przekazując kobiet, doprowadził D. R. i E. J. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym działanie D. R. i E. J. również wypełniało znamiona przestępstwa,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XV. we wrześniu 2005 r., w K. i O., działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. R. i J. K. (1) oraz B. M. i E. M. (1) co do których materiały wyłączono do odrębnego prowadzenia, poprzez wprowadzenie w błąd trzech nieustalonych mężczyzn w ten sposób, że nie mając zamiaru wywiązania się z umowy, zaoferował im przekazanie do pracy w charakterze prostytutek w domu publicznym na terytorium Niemiec, B. M. i E. M. (1), które pozorowały zamiar dobrowolnego wyjazdu do Niemiec w celu uprawiania prostytucji i po transakcji miały uciec, a następnie pobierając od owych mężczyzn zapłatę w kwocie 3600 zł. (1000 euro), po czym przekazane kobiety uciekły, doprowadził ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

XVI. w miesiącach letnich 2005 r. w O., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) i M. K., poprzez wynajmowanie mieszkania a następnie podnajmowanie go B. M. i E. M. (1) w celu uprawiania przez nie prostytucji, ułatwiał uprawianie tego procederu przez wymienione kobiety i czerpał z niego korzyści majątkowe w ten sposób, że za korzystanie z mieszkania, od B. M. przez okres trzech tygodni oraz od E. M. (1) przez okres miesiąca, pobierał opłatę w wysokości 50 zł za dzień,

tj. czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

XVII. w 2005 roku, w O., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z D. R., wywołując przekonanie u J. G., iż posiada w Wojewódzkim Ośrodku Ruchu Drogowego w O. takie wpływy, które ułatwią mu zdanie egzaminu i odzyskanie prawa jazdy, wpływów takich nie posiadając, podjął się pośrednictwa w załatwieniu

zdania egzaminu na prawo jazdy w zamian za korzyść majątkową w kwocie 1200 zł., przez co wprowadził w błąd J. G. i przyjmując od niego wymienioną kwotę oraz nie realizując danej obietnicy, doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, przy czym działanie J. G. również wypełniało znamiona przestępstwa,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk i art. 230 § 1 kk w zw. 11 § 2 kk i art. 12 kk

5. V. L. s. W. i S. z domu L., urodzonego (...) w I. – Ukraina

oskarżonego o to, że:

XVIII. latem 2006 roku w O. i W. wspólnie z D. R. udzielił pomocy nie ustalonemu obywatelowi Ukrainy w uzyskaniu sfalszowanego dokumentu paszportowego w ten sposób, że skontaktował się z nieustalonym mężczyzną posługującym się pseudonimem (...), który to następnie dostarczył ob. Ukrainy przerobiony dokument

tj. o czyn art. 18 § 3 kk w zw. art. 270 § 1 kk

XIX. w dniu 05.07.2007 r. w m. C. woj. (...) bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną w postaci rewolweru ME model 38 P. nr (...) oraz 14 (czternaście) sztuk amunicji,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

XX. w dniach 16 marca 2004 r. i 29 czerwca 2004 r. w przejściu granicznym H., woj. (...) oraz w dniu 31 lipca 2004 r. w przejściu granicznym w M., woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom przekroczył granicę państwową Rzeczypospolitej Polskiej, przy użyciu podstępu polegającego na posłużeniu w trakcie przekraczania granicy paszportem ukraińskim nr (...), uzyskanym na zmienione dane personalne (poprzednie dane personalne: V. M.), w celu ominięcia ciężącego na nim zakazu wjazdu do Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązującego od dnia 27.11.2003 r. do dnia 11.11.2004 r., istniejącego w związku z wydaną przez K. G. Kontrolnej Straży Granicznej w H. Decyzją o zobowiązaniu do opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nr G. – (...) z dnia 12.11.2003 r.,

tj. o czyn z art. 264 § 2 kk w zw. art. 12 kk

6. M. K. s. R. i B. zd. W., ur. (...) w O.

oskarżonego o to, że:

XXI. w miesiącach letnich 2005 r. w O., działając z góry powziętym zamiarem, wspólnie i w porozumieniu z J. K. (1) i T. C., poprzez wynajmowanie mieszkania a następnie podnajmowanie go B. M. i E. M. (1) w celu uprawiania przez nie prostytucji, ułatwiał uprawianie tego procederu przez wymienione kobiety i czerpał z niego korzyści majątkowe w ten sposób, że za korzystanie z mieszkania, od B. M. przez okres trzech tygodni oraz od E. M. (1) przez okres miesiąca, pobierał opłatę w wysokości 50 zł za dzień,

tj. czyn z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

XXII. w dniu 5 lipca 2007 r. w O. w mieszkaniu przy ul. (...), bez wymaganego zezwolenia, posiadał 5 (pięciu) sztuk amunicji do pistoletu gazowego,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

7. M. P. (1) s. W. i J. zd. K., ur. (...). w M.

oskarżonego o to, że:

XXIII. w okresie letnim 2006 roku w O., nakłaniał D. R. do uzyskania dowodu osobistego wystawionego na fikcyjnego dane przekazując mu własną fotografię, który to dokument miał mu służyć jako autentyczny do uzyskania kredytu bankowego.

tj. o czyn z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk,

wydał rozstrzygnięcie następującej treści:

1. uznał oskarżonego **D. R.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt **I** i **II** zarzutu z tą zmianą, że przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 189 a § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 2 kk w zw. z art. 189 a § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i na podstawie art. 60 § 1 kk i art. art. 60 § 6 pkt. 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. w miejsce czynu opisanego w pkt **III** zarzutu uznał oskarżonego **D. R.** za winnego tego, że w czasie i w miejscu opisanym w tym zarzucie, działając wspólnie i w porozumieniu z E. J. ułatwił L. P., E. M. (1) i B. M. uprawianie prostytucji w ten sposób, że przewiózł w/w kobiety z Polski do Niemiec i przekazał je nieustalonemu mężczyźnie o imieniu J., w celu świadczenia przez nie prostytucji w agencji towarzyskiej zagranicą, to jest uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 204 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
3. uznał oskarżonego **D. R.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **IV** zarzutu, z tą zmianą, że w opisie czynu zapis „oraz B. M. i E. M. (1)” zastępuje zapisem „oraz z innymi osobami” oraz z opisu czynu eliminuje zapis „z góry powziętym zamiarem”, a także przyjmuje, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 286 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;
4. uznał oskarżonego **D. R.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **V** zarzutu, z tą zmianą, że z opisu czynu eliminuje zapis „z góry powziętym zamiarem” oraz po zapisie „wspólnie i w porozumieniu z T. C.” dodaje zapis „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, a także przyjął, że czyn ten stanowi przestępstwo za art. 286 § 1 kk i art. 230 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 120 (stu) dwudziestu stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;
5. uznał oskarżonego **D. R.** za winnego tego, że w czasie i w miejscu opisanym w pkt **VI** zarzutu, działając w zamiarze, aby nieustalony obywatel Ukrainy użył za autentyczny podrobiony dokument paszportowy, swoim zachowaniem udzielił mu pomocy w uzyskaniu sfalszowanego dokumentu, w ten sposób, że na prośbę V. L. skontaktował go z nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...), który następnie dostarczył w/w obywatelowi Ukrainy podrobiony paszport, to jest uznał go za winnego przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
6. uznał oskarżonego **J. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt **VII** i **VIII** zarzutu, z tą zmianą, że z opisów czynów VII i VIII eliminuje zapis „działając z góry powziętym zamiarem” oraz w opisie czynu VIII zapis „oraz B. M. i E. M. (1)” zastępuje zapisem „oraz z innymi osobami”, a także przyjmuje, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie tych przepisów i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;
7. uznał oskarżonego **J. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **IX** zarzutu, to jest przestępstwa z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 204 § 2 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu)

miesiący pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

8. uznał oskarżonego **J. K. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **X** zarzutu, z tą zmianą, że przyjmuje, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 270 § 2 a kk w zw. z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 2 a kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

9. uznał oskarżonego **E. J.** za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt **XI** zarzutu, z tą zmianą, że przyjął, że czyn ten stanowi przestępstwo z art. 13 § 2 kk w zw. z art. 189 a § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 2 kk w zw. z art. 189 a § 1 kk na podstawie art. 60 § 1 kk i art. art. 60 § 6 pkt. 2 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

10. w miejsce czynu opisanego w pkt **XII** zarzutu uznał oskarżonego **E. J.** za winnego tego, że w czasie i w miejscu opisanym w tym zarzucie, działając wspólnie i w porozumieniu z D. R. ułatwił L. P., E. M. (1) i B. M. uprawianie prostytucji w ten sposób, że przewiózł w/w kobiety z Polski do Niemiec i przekazał je nieustalonemu mężczyźnie o imieniu J., w celu świadczenia przez nie prostytucji w agencji towarzyskiej zagranicą, to jest uznał oskarżonego za winnego popełnienia przestępstwa z art. 204 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

11. w miejsce czynu opisanego w pkt. **XIII** zarzutu, uznał oskarżonego **E. J.** za winnego tego, że w czasie i w miejscu opisanym w tym zarzucie, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, poprzez zorganizowanie E. H. wyjazdu do agencji towarzyskiej na terenie Niemiec – w K., ułatwił jej uprawianie prostytucji, to jest uznaje go za winnego popełniania przestępstwa z art. 204 § 1 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

12. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt **XIV i XV** zarzutu, z tą zmianą, że z opisów czynów XIV i XV eliminuje zapis „działając z góry powziętym zamiarem” oraz w opisie czynu XV zapis „oraz B. M. i E. M. (1)” zastępuje zapisem „oraz z innymi osobami”, a także przyjmuje, że stanowią one ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie tych przepisów i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

13. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **XVI** zarzutu, to jest przestępstwa z art. 204 § 2 kk w zw. z 12 kk i za to na podstawie art. 204 § 2 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

14. uznał oskarżonego **T. C.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **XVII** zarzutu, z tą zmianą, że z opisu czynu eliminuje zapis „z góry powziętym zamiarem” oraz po zapisie „wspólnie i w porozumieniu z D. R.” dodaje zapis „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”, a także przyjmuje, że czyn ten stanowi przestępstwo za art. 286 § 1 kk i art. 230 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

15. uznał oskarżonego **V. L.** za winnego tego, że w czasie i w miejscu opisanym w pkt **XVIII** zarzutu, działając w zamiarze, aby nieustalony obywatel Ukrainy użył za autentyczny podrobiony dokument paszportowy, swoim zachowaniem udzielił mu pomocy w uzyskaniu sfałszowanego dokumentu, w ten sposób, że skontaktował go z D. R., który z kolei skontaktował go z nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...), który następnie dostarczył w/w obywatelowi Ukrainy podrobiony paszport, to jest uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

16. uznał oskarżonego **V. L.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. **XIX** zarzutu, z tą zmianą, że zapis „ (...)” zastępuje zapisem „ (...)”, to jest uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

17. uznał oskarżonego **V. L.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. **XX** zarzutu, to jest przestępstwa z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

18. uznał oskarżonego **M. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt **XXI** zarzutu, to jest przestępstwa z art. 204 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 204 § 2 kk i art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 140 (stu czterdziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

19. uznał oskarżonego **M. K.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. **XXII** zarzutu, to jest przestępstwa z art. 263 § 2 kk i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

20. uznał oskarżonego **M. P. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. **XXIII** zarzutu, to jest przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk wymierzył mu karę 40 (czterdziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

21. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk orzeczone oskarżonemu **D. R.** w pkt 1, 2, 3, 4, 5 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył mu karę: 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 30 (trzydziestu) złotych;

22. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk orzeczone oskarżonemu **J. K. (1)** w pkt 6, 7, 8 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył mu kary: 1 (jednego) rok i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;

23. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone oskarżonemu **E. J.** w pkt. 9, 10, 11 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

24. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk orzeczone oskarżonemu **T. C.** w pkt. 12, 13, 14 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny połączył i jako kary łączne wymierzył mu kary: 2 (dwóch) pozbawienia wolności oraz 220 (dwustu dwudziestu) stawek dziennych grzywny, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 100 (stu) złotych;

25. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone oskarżonemu **V. L.** w pkt. 15, 16, 17, wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

26. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone oskarżonemu **M. K.** w pkt. 18 i 19 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności połączył i jako karę łączną wymierzył mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

27. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **D. R.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

28. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **E. J.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata;
29. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **T. C.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;
30. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **V. L.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata oraz na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 182 (stu osiemdziesięciu dwóch) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę za równoważną kwocie 20 (dwudziestu) złotych;
31. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **M. K.** kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
32. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt. 2 kk wykonanie orzeczonej oskarżonemu **M. P. (1)** kary grzywny warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;
33. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu **D. R.** kary grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 18 stycznia 2007 r. do 18 kwietnia 2007 r., przy czym jeden dzień zatrzymania równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;
34. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu **J. K. (1)** kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 18 stycznia 2007 r. do 10 kwietnia 2007 r.;
35. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu **E. J.** kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 18 maja 2007 r. do 12 grudnia 2007 r.;
36. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu **T. C.** kary grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 27 marca 2007 r. do dnia 28 marca 2007 r., przy czym jeden dzień zatrzymania równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;
37. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu **V. L.** kary grzywny zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od 5 lipca 2007 r. do 3 października 2007 r.
38. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej oskarżonemu **M. K.** kary grzywny zaliczył okres zatrzymania od dnia 5 lipca 2007 r. do dnia 6 lipca 2007 r., przy czym jeden dzień zatrzymania równoważny jest dwóm stawkom dziennym grzywny;
39. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz. U. nr 16 poz. 124 z późn. zm.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata S. J. kwotę 4.870 (cztery tysiące osiemdziesiąt) złotych, w tym podatek Vat, tytułem udzielonej oskarżonemu D. R., nieopłaconej obrony z urzędu;
40. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego **D. R.** koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym mu opłatę w wysokości 1.500 (tysiąca pięciuset) złotych;
41. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego **J. K. (1)** koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 1.100 (tysiąca stu) złotych;
42. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego **E. J.** koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 300 (trzystu) złotych;
43. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego **T. C.** koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 4.700 (czterech tysięcy siedmiuset) złotych;

44. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego **V. L.** koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 694 (sześciuset dziewięćdziesięciu czterech) złotych;

45. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego **M. K.** koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 2.980 (dwa tysięcy dziewięćset osiemdziesięciu) złotych;

46. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk zasądził od oskarżonego **M. P. (1)** koszty sądowe w całości w części nań przypadające, w tym wymierzył mu opłatę w wysokości 40 (czterdziestu) złotych.

Od niniejszego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonych J. K. (1) i M. K. zaskarżając pkt. VII, VII, IX i X wyroku – w części dotyczącej kary, odnośnie zaś pkt XXI, XII w całości i zarzucił:

I.

I.

1.

1.

2. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku i skutkującą błędnymi ustaleniami faktycznymi, a wyrażającą się przyjęciem, iż oskarżony w celu popełnienia występku określonego w art. 204 § 2 k.k. działał wspólnie i w porozumieniu z współoskarżonymi J. K. (1) i M. K. podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału prowadzi do odmiennych wniosków,

3. obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku poprzez rozstrzygnięcie wszystkich nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

II. odnośnie zarzutu XXII części dyspozytywnej wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, a wyrażającą się przyjęciem, że społeczna szkodliwość czynu określonego w art. 263 § 2 k.k. jest znaczna, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału prowadzi do wniosku, iż społeczna szkodliwość czynu jest znikoma

Z ostrożności procesowej podniósł również zarzut:

4. rażącej niewspółmierności orzeczonej kary tj. art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez orzeczenie przez Sąd oskarżonemu M. K. – za czyn określony w pkt Xxi części dyspozytywnej wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, a także grzywny w wysokości 140 stawek dziennych przyjmując wysokość 1 stawki w kwocie 100 zł, podczas gdy okoliczności procesu, a przede wszystkim sytuacja materialna oskarżonego uzasadniają zastosowanie wobec tej osoby łagodniejszej kary – w szczególności wymierzenie niższej wysokości stawki dziennej grzywny

5. rażącą niewspółmierność orzeczonej kary tj. art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez orzeczenie przez Sąd oskarżonemu M. K. – za czyn określony w pkt. XXII części dyspozytywnej wyroku kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności procesu uzasadniają zastosowanie wobec tej osoby łagodniejszej kary:

II.

II. odnośnie zarzutów VII, VIII, IX, X części dyspozytywnej wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 438 pkt 4 k.p.k., mającą wpływ na treść wyroku, poprzez wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary, podczas gdy prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału prowadzi do odmiennego wniosku

Powołując się na powyższe wniosł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego M. K. od popełnienia przypisanego mu czynu w pkt XXI części dyspozytywnej wyroku
2. uchylenie zaskarżonego wyroku wobec M. K. w zakresie czynu opisanego w pkt XXII i umorzenie postępowania w sprawie,
3. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu J. K. (1) łagodniejszych kar jednostkowych, za czyny określone w pkt. VII, VIII, IIIIIIIIIIX, X części dyspozytywnej wyroku, a następnie połączenie powyższych kar na zasadzie pełnej absorpcji z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Opolu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. K. (1) w pkt 8 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, jednakże z przyczyny zasadniczo odmiennej od powodów podniesionych w jej zarzutach. Z uwagi na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. koniecznym stało się wyjście poza granice skargi odwoławczej. W pozostałym zakresie tak w stosunku do oskarżonego J. K. (2), jak też w całości w zakresie zarzutów podniesionych w stosunku do oskarżonego M. K. apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej części niniejszego uzasadnienia omówienia wymaga pkt 8 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, w którym Sąd Okręgowy uznał oskarżonego J. K. (3) za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w marcu 2002 roku, w nieustalonym miejscu, w celu użycia za autentyczną podrabiając, sfałszował Polisę Ubezpieczeniową Odpowiedzialności Cywilnej o nr (...) Towarzystwa (...), wystawioną na pojazd mechaniczny marki BMW 520i o nr rejestracyjnym (...) (...), za okres od 20.03.2003 roku od 19.03.2003 roku, na nazwisko M. N.. Czyn zarzucany oskarżonego został zakwalifikowany z art. 270 § 1 k.k. Sąd Okręgowy uznając oskarżonego winnego tak opisanego czynu zmienił jednakże kwalifikację prawną czynu i przyjął, że stanowi on wypadek mniejszej wagi kwalifikowany z art. 270 § 2a k.k.

Uwadze Sądu Okręgowego uszło jednakże, że czyn przy przyjęciu tejże kwalifikacji prawnej, uległ przedawnieniu. Oskarżony J. K. (1) pozostawał wprawdzie pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., jednakże Sąd I instancji dokonując modyfikacji w kwalifikacji czynu jakiego dopuścił się oskarżony i uznając go winnym przestępstwa z art. 270 § 2a k.k. w zw. z § 1, powinien odnośnie do tego właśnie typu czynu zabronionego badać bieg terminu przedawnienia. Decydującym każdorazowo musi być bowiem czyn, który rzeczywiście został popełniony przez sprawcę, a więc czyn mu przypisany, a nie czyn zarzucany. Przedawnienie karalności dotyczy przecież przestępstwa, a nie jego kwalifikacji prawnej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 marca 2009 roku sygn. akt III KK 322/08, LEX nr 491163). Dla przestępstwa z art. 270 § 2 k.k. termin przedawnienia wynosi - zgodnie z art. 101 § 1 pkt 5 k.p.k. - pięć lat. Czyn został przez oskarżonego popełniony w marcu 2002 roku, a więc uległ przedawnieniu w marcu 2007 roku. Konstatacji tej nie jest w stanie podważyć norma art. 102 k.k., ta bowiem nie może znaleźć zastosowania (i w konsekwencji skutkować przedłużeniem terminu przedawnienia), skoro postępowanie z fazy in rem z fazą in personam przekształciło się dopiero w dniu 24 maja 2007 r., tj. z chwilą wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów (k. 637- 638).

Ustalenie zatem przez Sąd, że oskarżony popełnił przestępstwo z art. 270 § 2 a k.k. w zw. z § 1 k.k. winno skutkować umorzeniem postępowania z uwagi na ujemną przesłankę procesową w postaci przedawnienia jego karalności. Z tych też względów, Sąd Apelacyjny z urzędu, stwierdziwszy zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. uwzględnił apelację (poza granicami jej zarzutu). W konsekwencji zaś uchylił orzeczenie zawarte w pkt 8 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie umorzył postępowanie w sprawie.

Z uwagi na fakt, iż w stosunku do oskarżonego J. K. (1) skarżący wywiódł jedynie zarzut rażącej niewspółmierności kary, a zarzut ten został wywiedziony również w stosunku do oskarżonego M. K. szczegółowe rozważania na tym tle

zostaną omówione dla obu oskarżonych wspólnie w dalszych partiach uzasadnienia. Tym niemniej w tym miejscu w ocenie Sądu Apelacyjnego zasadnym wydaje się podkreślenie, że w toku rozpoznania apelacji wniesionej w stosunku do oskarżonego J. K. badał i analizował wszystkie okoliczności w niniejszej sprawie ujawnione, ocenił poprawność przebiegu postępowania oraz procedurę dokonywania ustaleń faktycznych. Analiza ta nie doprowadziła do ujawnienia innych (poza spostrzeżeniem omówionym już na wstępie niniejszego uzasadnienia) okoliczności tego rodzaju, które przemawiałyby na korzyść oskarżonego J. K. (1) i zarazem rodziły istotne wątpliwości co do jego winy albo kwalifikacji prawnej czynów, które stanowiły przedmiot postępowania. Oceny i ustalenia dokonane w tym zakresie przez Sąd meriti są w pełni poprawne, oparte zostały na całokształcie ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, ocenione zgodnie z dyrektywami art. 7 k.p.k. i w logicznej konsekwencji prowadziły one do takich właśnie ustaleń faktycznych i prawnych, jakie dokonał Sąd Okręgowy. Wątpliwości w tym przedmiocie nie podniesiono również – o czym była wyżej mowa - w skardze apelacyjnej, a tym samym dalsze wywody ograniczone zostały do oceny poprawności zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru orzeczonej tym wyrokiem kary.

Odnosząc się natomiast do konkretnych zarzutów podniesionych w stosunku do zarzutów przestępstw przypisanych oskarżonemu M. K., należy stwierdzić, iż żaden z nich nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny podjął całościową analizę przebiegu postępowania w toku rozprawy głównej i ocenę jego poprawności, w tym ocenę kompletności zgromadzenia materiału dowodowego oraz poprawności jego analizy i wniosków formułowanych przez Sąd meriti. W wyniku przeprowadzenia tak zakreślonego postępowania kontrolnego Sąd Apelacyjny nie ujawnił tego rodzaju okoliczności o istotnym znaczeniu, które mogłyby dawać podstawę do kwestionowania poprawności procedury poznawczej i kształtowania przez Sąd meriti podstaw faktycznych podejmowanych w sprawie rozstrzygnięć.

Pierwszorzędnym zadaniem sądu ad quem jest w tym przedmiocie i w takiej sytuacji, kontrola, czy ocena dowodów, którą przeprowadził i przedstawił w pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd pierwszej instancji, mieści się w granicach oceny swobodnej, czy też nosi cechy oceny dowolnej. W korelacji do tej powinności sądu ad quem, skarżący, dla skuteczności swojej skargi opartej za zarzucie wadliwej oceny dowodów, musi wykazać dowolność ocen sądu meriti i w żadnym razie nie może być uznane za wystarczające jedynie zwerbalizowania takiego zarzutu, ani też jego dopełnienie własnymi, subiektywnie formułowanymi przekonaniem bądź hipotezami co do możliwego innego przebiegu zdarzenia. Zarzut tego rodzaju musi być oparty na rzetelnej analizie dowodowej i w drodze nienagannego logicznego rozumowania musi w sposób przekonywający wykazać na czym polegały ewentualne błędy ocenne sądu meriti. To znaczy wykazać, że są one następstwem selektywnej oceny dowodów, braku pogłębionej analizy materiału dowodowego, zignorowania wskazań wiedzy lub życiowego doświadczenia albo też, że zawierają poważne błędy logicznego rozumowania. W tej sprawie obrońca tego rodzaju analizy i argumentacji nie przeprowadził, a zarazem Sąd ad quem nie ujawnił tego rodzaju błędów w ocenie dowodów dokonanej przez Sąd meriti. Trafnym dodatkowo wydaje się przypomnienie utrwalonego od lat poglądu, wyrażanego tak w doktrynie, jak też w judykaturze, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd meriti w toku rozprawy głównej mogą być skutecznie zakwestionowane, a ich poprawność zdyskwalifikowana, wtedy dopiero, gdyby w procedurze dochodzenia do nich Sąd uchybił dyrektywom art. 7 k.p.k., pominął istotne w sprawie dowody lub oparł się na dowodach na rozprawie nieujawnionych, sporządził uzasadnienie niezrozumiałe, nadmiernie lapidarne, wewnętrznie sprzeczne bądź sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, wyłączające możliwość merytorycznej oceny kontrolno-odwoławczej. Zarzut obrazy przepisów art. 7 k.p.k. i w związku z tym dokonania błędnych ustaleń faktycznych może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszy zasady logicznego rozumowania, nie uwzględni przy ich ocenie wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Ocena dowodów dokonana z zachowaniem wymienionych kryteriów pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., i brak jest podstaw do kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych i końcowego rozstrzygnięcia, gdy nadto sąd nie orzeknie z obrażą art. 410 k.p.k. i 424 § 2 k.p.k. oraz nie uchybi dyrektywie art. 5 § 2 k.p.k.. Tego rodzaju uchybień i o takim stopniu aby rodziły one wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny nie stwierdził.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do przypisanego oskarżonemu M. K. przestępstwa z art. 204 § 2 k.k. należy stwierdzić, że apelacja obrońcy koncentruje się przede wszystkim na wykazaniu, iż Sąd meriti dokonał dowolnej oceny dowodów w następstwie błędnej oceny zeznań świadków B. M. i E. M. (2). Podkreślenia przy

tak sformułowanej argumentacji skarżącego wymaga, że w niniejszej sprawie, podobnie jak w wielu tego typu sprawach, szczególną rolę odgrywa bezpośredniość postępowania dowodowego na rozprawie głównej. To właśnie Sąd pierwszej instancji dowody tak z wyjaśnień oskarżonego, jak także z zeznań świadków przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni z nimi kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez oskarżonego wyjaśnienia oraz zeznania świadków (konfrontował je z zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego), kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiwanym. To właśnie ten bezpośredni kontakt z oskarżonym, oraz świadkami, stwarzał właściwe warunki z jednej strony dla oceny wiarygodności składanych przez oskarżonego wyjaśnień, z drugiej zaś strony dla oceny wiarygodności zeznań świadków. Sąd odwoławczy natomiast, o ile nie przeprowadza uzupełniającego postępowania dowodowego, nie ma bezpośredniego kontaktu z tymi dowodowymi, których ocena była podstawą dokonanych przez Sąd meriti ustaleń włączonych do faktycznej podstawy wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w pełni słusznie Sąd meriti zanegował wartość wyjaśnień oskarżonego, wskazując że pozostają one w wyraźnej sprzeczności z zeznaniami świadków B. M. i E. M. (1). W kontekście tychże zeznań nie sposób podważyć przyjętych przez Sąd meriti ustaleń, iż oskarżony M. K. ułatwił wyżej wymienionym kobietom prostytucję, podnajmując im w tym celu mieszkanie, a następnie czerpał z uprawianej przez nie prostytucji korzyści, a tym samym swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 204 § 2 k.k.. Zeznania B. i E. M. stały się podstawą ustalonego przez Sąd stanu faktycznego, w treści uzasadnienia szczegółowo przywołane i omówione, poddane również krytyce w przypadku występujących nieścisłości. Sąd meriti do całokształtu zeznań tychże świadków podszedł z należytą uwagą i dokładnością, wskazał na mankamenty tych dowodów stwierdzając jednocześnie, iż mimo tych wad stanowią one zwartą, logiczną i spójną całość, wzajemnie ze sobą korespondując, a w związku z tym, pozwalają uznać bez jakichkolwiek wątpliwości, że oskarżony jest sprawcą przypisanego mu czynu. Na tle tych zeznań nie sposób podzielić argumentacji obrońcy, o tym że oskarżony nie miał świadomości jaki charakter usług jest świadczony w lokalu przy ul. (...) oraz że nie osiągał z tego tytułu żadnej korzyści majątkowej, a jedynie towarzyszył J. K. (4) i T. C. podczas odbierania należności. Niewątpliwie z zeznań B. i E. M. wynika że kobiety wynajmowały mieszkanie od wszystkich trzech mężczyzn i ci zazwyczaj „w dwójkę i w trójkę” odbierali należność za mieszkanie. Otrzymywali tym samym korzyść, która pozostawała w związku z uprawianiem prostytucji, mając nie tylko świadomość tego związku, ale też i zamiar wykorzystania go. Z zeznań wyżej wymienionych wynika ponadto, że oskarżony nie tylko pobierał wraz z współoskarżonymi opłaty za korzystanie z lokalu, ale nawet je egzekwował, w tym celu kontaktował się E. M. telefonicznie w przedmiocie zadłużenia (k. 2368). Z tych też względów zaaprobowanie stanowiska oskarżonego o braku jego wiedzy i świadomości jest stanowczo niedopuszczalne. Pozostawałoby to bowiem nie tylko w rażącej sprzeczności z zeznaniami świadków, ale również z zasadami doświadczenia życiowego oraz zawodowego doświadczenia sędziowskiego. Sam obrońca oskarżonego zdaje się teorii tej nie dawać wiary, skoro przyznaje że oskarżony był kilkanaście razy w wynajmowanym mieszkaniu. Nawet gdyby hipotetycznie założyć (mimo, iż brak ku temu podstaw w zgromadzonym materiale dowodowym), że faktycznie oskarżony M. K. nie osiągał korzyści majątkowej dla siebie, to dla wypełnienia znamion czynu zabronionego z art. 204 §2 k.k. wystarcza w zupełności uzyskanie korzyści dla kogoś innego. Przepis 204 § 2 k.k. nie wymaga by korzyść ta była uzyskana przez samego sprawcę.

Konkludując bez wątplenia zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona typu czynu zabronionego z art. 204 § 2 k.k. Sąd Apelacyjny nie znalazł zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, by ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny dotyczący okoliczności konstytutywnych dla znamion przypisanego oskarżonemu M. K. został ustalony błędnie.

Odnosząc się natomiast do drugiego z przypisanych oskarżonemu M. K. przestępstw nie sposób podzielić twierdzeń obrońcy o znikomym stopniu społecznej szkodliwości czynu przypisanemu oskarżonemu z art. 263 § 2 k.k. O tym czy faktycznie w stosunku do czynu oskarżonego zaistniały przesłanki umożliwiające uznanie stopnia społecznej szkodliwości czynu za znikomy, a tym samym wykluczenia jego karygodności decyzję podejmuje sąd rozpoznający konkretną sprawę, a ocena tejże kwestii nie leży w gestii obrońcy. Poddając analizie okoliczności, które wskazane są w art. 115 § 2 k.k., biorąc w szczególności pod uwagę okoliczności należące do strony przedmiotowej czynu zabronionego (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę

naruszonych przez sprawcę obowiązków), jak i do jego strony podmiotowej (postać zamiaru, motywacja sprawcy) nie sposób wyrazić stanowiska o subminimalnym stopniu społecznej szkodliwości. W posiadaniu oskarżonego M. K. było pięć sprawnych i zdatnych do użycia naboju, na których posiadanie nie miał on wymaganego zezwolenia. Z opinii biegłego z zakresu badania broni i amunicji wynika, że zatrzymane u oskarżonego naboje to naboje gazowe kal. 9 mm, stanowiły amunicję do broni palnej w rozumieniu ustawy z dnia 21 maja 1990 roku o broni i amunicji. Po odstrzeleniu z broni palnej naboje te odstrzeliły prawidłowo, także bez najmniejszej wątpliwości nie może być mowy o „amunicji starej i zardzewiałej”. Wyjaśnienia oskarżonego są w tej mierze koniunkturalne, ukierunkowane na osiągnięcie jak najłagodniejszego dla siebie rozstrzygnięcia. W pełni słusznie Sąd meriti ocenił je jako nacechowane chęcią umniejszenia szkodliwości zarzucanego mu czynu, a tym samym zminimalizowania odpowiedzialności karnej.

Odnosząc się do podniesionego przez skarżącego zarzutu rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonym J. K. (1) i M. P. (2), w pierwszym rzędzie warto w pierwszym przypomnieć, zgodnie ze stanowiskiem powszechnie prezentowanym w judykaturze, zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (tak m. innymi por. wyrok SN z 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 7-8/1985, poz. 60). Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi więc o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną **w stopniu nienadającym się wręcz do zaakceptowania** (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1995 roku, sygn. akt II KRN 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, nr 5, poz. 18).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego kary wymierzone w stosunku do obydwu oskarżonych są w pełni zgodne z dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k. i tym samym w pełni realizują wymagania stawiane przez ustawodawcę. Dokonana przez Sąd meriti ocena okoliczności podmiotowych i przedmiotowych istotnych z punktu widzenia winy, społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oraz kary jest w obu wypadkach - trafna.

Orzeczone względem oskarżonego J. K. kara bezwzględnej pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą i współmierną do wagi popełnionych czynów, uwzględnia stopień zdeprawowania i zdemoralizowania oskarżonego, nie pomija żadnego z ustawowych celów wymiaru kary, w tym względów prewencji szczególnej i ogólnej. W pisemnych motywach wyroku Sąd meriti wyjaśnił z jakich przyczyn oskarżony zasługuje na taki właśnie wymiar kary, w związku z czym nie sposób zanegować słuszności rzeczowo i w pełni przekonująco przedstawionej przez ten Sąd argumentacji. Z punktu widzenia zasadności wymierzenia oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności (bez możliwości jej warunkowego zawieszenia) nader istotne znaczenie ma jego dotychczasowy naganny tryb życia, uprzednie częste popadanie w konflikty z prawem. Słusznie Sąd jako okoliczność obciążającą oskarżonego przy wymiarze kary przywołał wielokrotną karalność za różnorodnej przestępstwa w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Faktycznie, w okresie od czerwca 1998 roku do października 2002 roku oskarżony popełnił 19 przestępstw w tym jedno z nich 23 zachowaniowe. W związku, z którymi został skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 7 września II K 538/06 (k. 811-816), z dnia 23 lutego 2006 r. II K 511/05 (k. 305-322) oraz z dnia 24 marca 2006 r. (II K 1466/05). Dwukrotnie względem oskarżonego zostały orzeczone kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i dwukrotnie Sąd zarządził ich wykonanie, co bezsprzecznie dowodzi postępującego procesu demoralizacji oskarżonego. Z uwagi właśnie na tą demoralizację i nieskuteczność stosowanych poprzednio środków probacyjnych konieczne było zastosowanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, które dopiero, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wywoła u sprawcy odczucie, że popełnienie przestępstw pociągnęło za sobą dotkliwie dlań konsekwencje w postaci izolacji, której celem będzie osiągnięcie pożądanego rezultatu resocjalizacyjno - wychowawczych.

Również wymierzona oskarżonemu M. K. kara ośmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej na okres próby 3 lat pozostaje zgodna z dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k. Dokonana przez Sąd meriti ocena okoliczności podmiotowych (uprzednia karalność oskarżonego) i przedmiotowych istotnych z punktu widzenia winy, społecznej szkodliwości, a także pozostałych okoliczności mających wpływ na wymiar kary jest prawidłowa. Sąd w niniejszej sprawie starannie rozważył wszystkie występujące w sprawie okoliczności wpływające na wymiar kary. Jako okoliczność łagodzącą co do czynu z art. 263 § 2 k.k. uznał niewielką ilość posiadanej amunicji, co skutkowało orzeczeniem w dolnej granicach ustawowego zagrożenia za przypisany oskarżonemu czyn. W stosunku do kary łącznej wymierzonej oskarżonemu Sąd orzekł poniżej żądania oskarżyciela posiłkowego. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do podzielenia zarzutu obrońcy o rażącej niewspółmierności wymierzonej kary.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać zarzuty apelacji w omówionym powyżej zakresie za niezasadne, co skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku (art. 437 § 1 k.p.k.).

W związku z rozstrzygnięciem zawartym w pkt I wyroku Sądu Apelacyjnego pojawiła się konieczność wydania nowego wyroku łącznego obejmującego kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone oskarżonemu J. K. w pkt 6 i 7 zaskarżonego wyroku i w związku z tym wymierzenie nowej kary łącznej. Poprzez wyeliminowanie czynu określonego w pkt 8 części dyspozytywnej wyroku kara łączna została zmniejszona w stosunku do tej pierwotnie orzeczonej przez Sąd Okręgowy o jeden miesiąc i wyniosła 1 jeden rok i dwa miesiące (w zakresie orzeczonej grzywny brak było podstaw do dokonania zmian).

Uwzględniając powyższe sąd orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.